

DO TALARIO.

Cum apud Marcum Sannutum, Capella, virum (vt nosti) senatorij ordinis fa-
 cile primarium, & cum ingenio excusso, tum varia etiam eruditione singula-
 rem, aliquando Venetijs cœnarem ego & Fuscus frater, nonnulliq; præter
 ea illius domestici amici, quibus cum ille siquando à maioribus Reipublicæ
 negotijs vacabat, libenter otari & conuiuere solebat, inter quos Franciscus
 Priolus, & Benedictus Longus, & Antonius Canalis erant: post apparatusis-
 mas epulas, & splendidissimum omnium obsoniorum genere cœuiuium, quo
 omnes opipare & liberaliter fueramus accepti (anniuersaria enim natalitia
 sua forte celebrabat) appositis iam secundis mensis, circiter accensis lumini-
 10 bus, Alexander Leopardus vir mechanicæ omnis peritissimus, & Sannuto inter paucos charus, ad
 nos ingressus est. Quem cum omnes non immerito taxaret & carperent, turpemq; officij desertorem
 insimularent, Sannutusq; etiam illum durius appellauisset, Quid tu, inquit ille, Marce, vosq; cæteri
 omnes indicta (vt aiunt) causa in præsentia me tam propensis animis, & tam facile condemnatis,
 & non perquiritis potius cur ego, qui alijs semper in rebus præsto vobis & impiger esse soleo, in hac
 vna, & omnium simul vestrum & mei pene ipsius oblitus fuisse videor, qui & tali defui officio, &
 tam bonam insuper perdidit cœnam? Hic cum recte dicere videretur, & omnes eum pariter hortare-
 mur vt more illius causam in medium afferret, non enim vile quiddam videbatur & contemnendum
 fuisse quod ille huic officio præuertendum putasset, & Priolus etiam vt hoc faceret, illum sane im-
 pensius rogaret. Quid vos, inquit Fuscus, intempestiue adeo Leopardo molesti estis meo, qui fero huc
 20 & incœnatus veniens comesse (vt arbitror) magis quam disertare nunc cupit? Permittite igitur, si
 placet, vt fame prius procul expulsa, ea postmodum satur dicat, & ordine referat, quæ alioquin fame-
 scens non ab re confundere & inculcare contenderet. Ita profecto, inquit Marcus. & simul astanti-
 bus iussit pueris vt esculentorum fercula quædam quæ adhuc in repositorio aderant, Leopardo af-
 ferrent, illiq; sedulo ministrarent. Interea loci cœnante illo, secundis etiam remotis iam mensis, dum
 Sannutus & Longus nescio quid serio (vt ex vultu coniectari licebat) inter se colloquerentur, conuersus
 ad Canalem Priolus, Quid cessamus, inquit, mi Canalis? aut quid potius in præsentia nobis est
 agendum, nisi forte bene cœnati stertere hic malumus, quam vt hoc temporis spatium donec cubi-
 tum imus, aliqua lusus iucunditate hilariter transmittendum curemus? Hic enim, ad me respiciens,
 lectione aliqua oblectare se cogitat. forte namq; libellum quendam in triclinij angulo iacentem sum-
 30 plisse me & referasse conspexerat. Et Canalis, Vt libet, inquit, mi Priole, quando aliud nihil in præ-
 sentia agimus. Verum quod potissimum ludicri genus exordiri nunc volumus? Hic Sannutus, qui ser-
 monem (vt arbitror) cum Longo inceptum, ne cœuictus hilaritati officeret, omiserat, & in aliud distu-
 lerat tempus, Cui potius inquit quam cœueto nobis lufui operam dabitis, qui vt ingenij plurimum,
 ita minimum fortunæ non immerito in se habere percipitur: & in quo vterque vestrum primas sibi
 vendicare anxie semper studet? Et cum dicto astanti innuit puero, qui illorum non ignarus consuetu-
 dinis, ocyus accurrens alueolum cum latrunculis attulit, & in mensæ reposuit medio. Hic dum illi se
 lufui parant, ad Fuscum respiciens Sannutus, Quanta, inquit, mi Fusce cum ludorum omnium, tum
 huiusce præcipue adest amœnitas & gratia, quæ non solum inuitare suauiter, sed valide etiam & di-
 utius continere animorum studia potest? Quosdam etenim noui, & si vellem, nominare etiam nunc
 40 possem, nullam aliam ob rem nisi vt luderent, cibi somniq; oblitos (vt cætera omittam alia) dies cum
 noctibus sæpe ludendo continuasse, vt non alia (vt arbitror) de causa isthæc ipsa res, nisi ob temporis
 iacturam, quam vel maximam aleatores faciunt, male audire, ad infamiamq; venisse videatur. Nec
 immerito mehercule, inquit Fuscus, quando inter res maxime hominum generi expetendas pretio-
 sissimum sane à dijs immortalibus concessum sit tempus, cuius vel minima etiam iactura recte per-
 pendenti omnia, magni semper est existimanda. Non ab re igitur si quis istiusmodi rem dialecticorū
 more definire vellet, & temporis inanem quandam traductionem ludum esse diceret, eleganter pro-
 fecto & accommodate illius vim naturamq; describeret, necnon illius etiam originem primaq; recte
 cœminisceretur exordia. Et quænam fuere illa? inquit Sannutus. Audire enim abs te cupio mi Fusce
 si quid forte reconditi hac super re tenes. nam Grammaticorum pleriq; quos viderim, cum alia non
 50 nulla, tum istuc latruncolorum ludicrum ad Palamedem Nauplij referunt, qui id in diutina Ilij obsi-
 dione & inuenerit primus, & Græcorum etiam duces otio marcescentes hoc solatij genere non inuti-
 liter oblectauerit. Tum Fuscus, Scribuntur ista inquit, vt memorasti Sannute. Cæterum de illorum
 inuentione antiquior etiam Troianis temporibus extat fama, vt apud Herodotum & Pausaniam
 probatissimos sanè authores memoriæ proditum est. Leonicus quinetiam frater in suis de varia his-
 toria commentarijs, qui adhuc in vulgus non prodire, huiusmodi meminit rei, à quo (vt arbitror)
 opere, siquando in lucem venerit, nisi me fraternus fallit amor, omnes qui humanioribus vacant stu-
 dijs, iuuabuntur sanè, & non mediocria reportabunt commoda. Est enim, vt inscribitur, plane variū,
 & cum reconditis, tum ab omni antiquitate conquisitis refertum historijs, ex græcorum nostratium

q; authorum penetralibus erutis. Hic Sannutus ad me conuersus, & leniter (vt solebat) renidens, En
 ea inquit fides Leonice, is amor, vt hac de re, qua in primis me delectari certissime nouisti, me coela-
 tum tamdiu volueris, & nisi nunc aliud agens Fuscus illius in transcurso meminisset, hoc me diutius
 etiam latuisset. Verum haud impune feres. nam te aliquando Fusco etiam teste iniuriarum expositus
 labo. Cæterum inchoatum prosequere sermonem mi Fusce, & ludorum originem primam vt accepis-
 sti, commemora. Tum Fuscus, Ludorum inquit complurium inuentionem, Lydorum populis non
 immerito diligens adscripsit antiquitas. Cum enim eo terrarum in tractu Tyrſenus aliquando & Ly-
 dus Atyos (vt ferunt) filij regnarent, validaq; fames cum cæli inteimperie, tum terrarum etiam iniu-
 ria vniuersam inuasisset Lydiam, vt præſenti calamitati quo maxime possent modo aliqua illi quæ-
 rerent remedia, tēporisq; moras inanibus frustrarentur ludibrijs, atq; hoc sese fallerent modo, pilæ lu-
 sum, & talorum insuper, & tesseræ, aliaq; pleraq; id genus animorum oblectamenta excogitasse fe-
 runtur. Qua etiam tempestate inualeſcente in dies fame, Tyrſenum ferunt cum popularium parte
 quadam naues ingressum sedes patrias reliquisse, prosperaq; vsu nauigatione in Italiam peruenisse,
 & eam occupasse regionem quam postea de suo nomine Tyrſeniam appellauit. Quamobrem non
 inficias etiam ierim ludos quasi lydos à primo inuentionis exordio, elementi consueta permutatione
 ab antiquis Italiæ populis fuisse denominatos. Delectatus sum admodū (mehercule) inquit Mar-
 cus, hac tua breui mi Fusce & nitida historiuncula. Cæterum vt alia ex alijs plerunq; prouenire &
 procedere solent, nostra isthæc disceptatio non mediocrem sane studio ansam dedit meo, vt de te vel
 de fratre tuo meo iure nunc quæram id quod iam diu scire concupiui, quodq; à nullis vnquam gram-
 maticis plene perdiscere potui. Quid tandem istuc est? inquit Fuscus. Et Marcus, de talorum inquit lu-
 do Fusce paulo antè mentionem fecisti, de quo & semper alias dubius animi fui quisnā is esset, quove
 luderetur modo, & superioribus etiam annis de Georgio Merula studiose perquisiui, qui (vt probe no-
 sti) inter paucos eruditus, & multæ lectionis vir ætate nostra non ab re habitus fuerat. Is hac super
 re mihi nonnulla ex Eustathio, pleraq; etiam ex Iulio Polluce semper adducere solebat, quæ ex illius
 sanè commentarijs cognoscere licet. Ex quibus vt quædam isthuc spectantia cognoscere me profi-
 teor, (vera enim vt arbitror sunt fatenda) ita quæ ad exactam illius notitiam pertinent, ignorare me
 non eo inficias. Qui enim talus à tessera distat, vt id quod græci cubum vocant, ab astragalo, quanuis
 recentiorum nonnulli grammaticorum apud nos ista confundant: & quodd tessera quidem sena ha-
 bet latera, talus vero quaterna, probe me tenere nunc arbitror. De senione quinetiam in tesseris, &
 cane, siue vt nonnulli, asino, dicere aliquid possum: verum de ijs ipsis in talorum alea, deq; ipsa Vene-
 re, quem felicissimum antiqui iactum esse voluerunt, neq; quid dicam sanè, neque quid intelligam me
 habere præ me fero. Tum Fuscus ad me conuersus, Hæc sunt inquit frater quæ superiori anno dum
 Aristotelē Patauij publice profitereris, quia alia tunc erant agenda, signasti potius quàm explicasti,
 quæ (mehercule) de te aliquoties quærere volui, sed multa (vt scis) intercesserunt quæ me distrahe-
 rent, & ab istiusmodi auerterent studijs. Quamobrem posteaquàm is incidit sermo, tuum erit quid
 hac de re sentis, aut explorati habes, differere. de me enim in præſentia taceo. sed Marco nostro (vt vi-
 des) non dubito te rem inter paucas gratissimam esse facturum. Tum ego, Multa sunt inquam Fusce
 frater, quæ me hoc facere adhortantur. Sed in primis Sannuti nostri hac de re tam vehemens sanè stu-
 dium. Cæterum quoniam is paulo ante iniuriarum mecum agere comminatus est, non prius certe in-
 cipiam, quàm ab eo fidem accepero se posthac præmeditatam in me accusationem illam penitus ab-
 oliturum. Hic cum subrisisset ille, meque vt bono animo essem, & accurate id facerem insuper rogaf-
 set, ita sum exorsus. De re, Sannute & Fusce, & si non magna, satis tamen ambigua & subobscura nūc
 dicere me vultis, de qua vt pleriq; nonnulla, ita nullus (quod sciam) complexus est omnia. Parebo li-
 bens, & quæ varia lectione, sedulaq; animaduersione comprehendere potui, vobis pro virili breuiter
 exponam. Sermonis autem nostri exordium à philosopho capiam Aristotele, qui talorum naturam
 & situm, partiumq; insuper vocabula in suis de animalium historia commentarijs hoc maxime de-
 scribit modo. Omnia quibus datus est talus, cruribus eum posterioribus continent, ita vt erectus in
 suffragine parte sui prona foris, supina introrsum spectet: & quæ cola vocant, intus aduersa sibi posi-
 ta sint: quæ ischia, foris: quæ antennæ, supra habeantur. Situs talorum omnium talis est. Quo in loco
 Theodorus Gaza vir nostra memoria vtriusq; linguæ cum eruditissimus, tum etiam obseruantissi-
 mus, vbi Aristoteles cola scribit, ille Venerem: vbi ischia, ille canem inuertit: quod insequuti posteros
 res grammatici, & constanter approbarunt omnes, & sedulò etiam eorum nonnulli pro parte illi suf-
 fragari conati sunt. nam dictionem ischia silentio prætereuntes, nescio quid de Veneris Coliadis apud
 Athenienses cognomine, frigide (mehercule) ne dicam insulse scriptis suis memoriæ tradiderunt.
 Cæterum vtrum ne recte sic, an perperam dicatur, paulopost videbimus. nunc vero ex Aristotelis
 verbis talos omnes, quos Astragalos Græci vocant, quatuor habere latera siue facies, seu vultus appel-
 lare malumus (ijs etenim omnibus eadem in re authores vtuntur vocabulis) manifestissime depre-
 hendere licet. Iactus enim talus, aut in pronam sui partem cadit, aut in supinam, vel in illas quæ cola
 & ischia dicuntur. Superfunt ex partium numero antennæ illæ geminæ, quæ ideo in talorum non cō-
 numerantur iactu, nec partes dicuntur, quia nusquam super illas iactatus stare potest talus. Ex qui-
 bus (vt arbitror) grammaticorum quorundam manifestum deprehenditur erratum, qui talum qui-
 dem sex habere latera, tesseram vero quatuor, scriptis suis posteritati mandauere: quos miror, si mo-

- do Pollucem inspexerunt (vt plane videri volunt) in tam manifestum concidisse errorem, cum ille cubum, qui in confectis est tessera, sex habere dicat facies, totidem punctis siue lineis insignitas: talum autem quatuor, vtpote à quo binarius & quinarus absint, qui reperiuntur in cubis. Verum isthæc obiter sint dicta: quamobrem vnde digressi fuimus (si placet) redeamus. Adduximus (vt vidistis) ex Aristotele talorum facies quatuor, & illarum etiam vocabula recensuimus. Cæterum ex ijs duo illa cola & ischia, meo quidem iudicio paucularum adiectione literarum in omnibus quæ viderim exemplaribus mendose sane scribuntur & leguntur. Coa enim & chia, hinc duobus, inde vnico detracto elemento, vera (vt arbitror) & incorrupta habere debet lectio. Quod vt constanter asseuerem, vsurpatum primo illud apud Græcos in talario ludo prouerbium sane facit: Nō chius, sed cous. Cuius cum
- 10 in batrachis suis comicus meminisset Aristophanes de Theramene scribens, qui ob ingenij versutiam & agilitatem cothurnus ab Atheniensibus est cognominatus: locum illum explicantes Aristarchus & Didymus inter antiquos Grammaticæ professores sine controuersia primi, cum in talis contrarium esse chio autumant, & cum semper lucrum facere, chium autem iacturam afferre dicunt. In Theramenem autem ideo à poëta adductum fuisse prouerbium de talorum iactu, translatione mutata, quoniam is ingenij dexteritate, & morum versutia quodcumq; cupiebat & sequebatur, feliciter semper assequebatur, & incommoda plerumq; mentis agilitate corrigebat, & tanquã commoda proferebat. Vt coa igitur & chia pro colis & ischijs apud philosophum legantur Aristotelem, isthæc (vt dixi) in primis me admonuit ratio. Deinde ipsemet etiam vt hoc modo corrigenda sit litera, alio sane in loco nos docuit Aristoteles. In ijs enim quos de cælo inscripsit libris, secundo (vt arbitror) com-
- 20 mentario ostendens superiora corpora paucioribus id facere motionibus, quod vix pluribus inferiora valent efficere corpora, isthæc quæ ego de illo ad literam nunc exprimam, subiicit verba: Est autē recte agere difficile vel multa, vel multoties, veluti decem milia talos coos iacere difficile, vnum vero aut duos, facile. Hæc ille, ex quibus cum in talis faciem esse quandam, & eandem felicem & fortunatam, meridiano (vt aiunt) sole clarius esse potest. Quem locum (vt obiter etiam hoc tangatur) exponens Simplicius inter veteres Aristotelis interpretes vel accuratissimus, adeo friget, & ita comminisci videtur, vt reuerentia viri commotus ego, nusquam alias in Aristotele oscitantis aut conuenientis, tacere potius, quàm eius hoc in loco expositionem afferre præelegerim. Cæterum vt latina etiam cum Græcis nō inutiliter coniungamus, quove illa modo inter se quadrent vocabula, scire possimus, aduertendum cum in talis latus senionem à Latinis vocitari, & quod Græci chium vocabant, nostri
- 30 canem appellauere. quod ad numeros etiam translatum, canem quidem vnitatem, oppositum autem illius hexiten, id est senarium, vel senionem denominatos fuisse Pollux in onomasticis suis refert. canem quinetiam iacturam semper, senionem vero victoriam sæpius & lucrum apportasse apud veteres legimus. Inde apud Persium est videre, Quid dexter Senio ferret, Scire erat in voto, damnosa canicula quãtum Raderet. & Martialis. Senio nec nostrum cum cane quassat ebur. Quo in loco Sannote silentio prætereundum non censeo, pueris nobis (nam adhuc talis ludebatur quos parellas vocabant. ferè enim abhinc quadraginta sunt anni quòd is inoleuit lusus) faciem in talo quæ victoriam dabat, quam cum & senionem appellari diximus, ancinum vocitatum fuisse: oppositam vero & peiorem quam sequebatur iactura, raonem dictam, cuius vel vnica interuentu (nam quatuor & ipsi ludebant talis) inefficax ancinorum reliquorum erat iactus: & illa missione is qui iecerat, neq; lucrum, neq; damnum faciebat. Quamobrem si accuratissimus alioquin vir, & inter paucos industrius Theodorus Gaza in ijs quæ de talo Aristotelem ex græco conuertens elegantissime conscripsit, quæ nos etiam retro adduximus, pro Venere senionem posuisset, & commode profecto tali latus illud interpretatus fuisset, & verbi illius vim & naturam latino vocabulo significanter expressisset: nunc eorum in venerem transferens, & manifestissime errat, & mirum quantum illa in re se ipso minor esse videtur. Quòd enim aliud in talis à Venere fuerit senio, si quis est qui forte ambigat, vel pauculis ijs Cæsaris Augusti verbis omnem penitus (vt arbitror) exuet dubitationem. Scribens enim ad Tiberium filium (vt Tranquillus in illius refert vita) his ad literam vtitur verbis. Lusimus mi Tiberi Geronticos & heri, & hodie. Talis enim iactatis vt quisq; canem aut Senionem miserat, in singulos talos singulos denarios in medium conferebat, quos tollebat vniuersos qui Venerem iecerat. Ex quibus
- 50 sanè aliud fuisse Venerem, aliud senionem, manifestissime patere potest, cum ille quidem eo in ludo damnum & iacturam, Venus autem victoriam & lucrum apportaret. Nec minus præterea ex hoc etiam id ipsum dignoscere licet. Cum enim siue Senionem vel in vnico tantum reperiri contingit talo, vt ex Aristotelis verbis in commentarijs de cælo retro est declaratum: Venerem autem nisi quatuor iactis talis prouenire non posse certissimis ostenditur euidentijs. Cicero enim in suis de diuinatione commentarijs demonstrare studens quòd casus in ijs non sit rebus, quæ omnes in se veritatis habent numeros, hæc subiicit verba. Quatuor tali iacti casu Venerem efficiunt. num etiam centum Veneres, si quadringentos talos ieceris, casu futuras putas? Quam etiam rem Lucianus Samosatæus apud Græcos lepidissimus sanè author, in amoribus suis ostendit de quodam scribens iuvene, qui præposterio mentis iudicio Cnidia Veneris simulacrum Praxitelis opus efflictim deperibat. illius hæc sunt
- 60 verba ad literam (si recte memini) de græco expressa. Cumq; talos quatuor Libysæ Dammæ super mensam iactasset, spem suam ludo & alex committebat: & recte quidem iaciens, præcipue si deam ipsam prospero effecisset iactu, talorum nullo æquali cadente effigie, & Deæ simulacrum cernuus

adorabat, & potiundi aliquando desiderij non mediocri erat in spe. Si autem (vt affolet) perperam talos iactasset, & in contrariam illi tristitiamq; stetissent faciem, vniuersæ Cnido multa imprecatus mala, veluti propriæ cuiusdam calamitatis gratia tristitia & mœrore conflictabatur. Hęc ille. Ex Luciano no igitur & Cicerone (vt animaduertistis) clarissime patere potest Venerem non vnico, sed quaternis effici talis, & tunc esse (vt hoc etiam, quod non omnes aduertunt, obiter adducatur) cum singulis quatuor tali diuerso inter se steterint aspectu, ita vt simul quatuor vna missione iactati, omnes talorum referant vultus: hoc videlicet modo, vt vnus eorum siue senionem ostendet, alius chium siue canem, tertius pronam tali monstret partem, quartus vero supinam. Quam rem cum Valerius Martialis in apophoretis suis innuisset potius quàm expressisset, à nullo grammaticorum (quod sciam) ad hanc vsq; diem expositus aut intellectus est locus. Quæ enim Domitius & Merula ea de re afferunt, mere sunt nugæ. Est autem distichon huiusmodi, cum quo tali remittuntur eburnei.

Cum steterit nullus vultu tibi talus eodem,

Munera me dices magna dedisse tibi.

Quasi enim exiguum amico commendans munusculum poëta, affirmat tum deniq; illud magnum sibi visum iri, si quando in ludo talario Venerem iecerit. Fortunatum inquam & lucrosum iactum, nullo talorum eodem stante vultu. Hęc sunt, Sannute & Fusce, quæ de talorum partibus coo & chio, quas latine Senionem & Canem appellari diximus, & quæ de Venere etiam, assidua & diligenti cum Græcorum tum nostrorum lectione perquisita pro virili comperire potuimus. In tenui fa teor re posita fuit opera, sed quia succisuis id effectum est studijs, non vilis est (vt arbitror) neq; contemnendus labor, & alioquin isthæc ipsa quantula sunt, vt cognita parū laudis afferunt, ita ignorata homini præsertim erudito, & isthæc profitenti, non nihil vituperationis adducere possunt. Sub ijs dictis cum reticuissem, & Sannutus qui diligentem auscultando præstauerat operam, nescio quid dicere vellet, Leopardus accedens, qui & cœnauerat interim, & cum Longo etiam tesseralis luserat, En inquit adsum amici, prætermissi à me nuper officij longam, si me audire patiimini, afferens defensionem. Et Marcus, Hui lōgam inquit Leopardus? Atqui nox haud longa est, cuius bona etiam præterijt pars. Cæterum ne te absolutum iam putes, cras hoc in loco, & apud hos ipsos iudices (nam mecum omnes in prandio eritis) tibi dicenda erit causa. Quamobrem bene præmeditatus accedas. Et ad nos conuersus, Vos inquit Leonice & Fusce (quoniam intempesta est nox) hic apud nos optime manebitis: nam Priolus & Longus cum Canali & Leopardo cymbis suis domum vehentur. & cum dicto, vespertina de more præfata salutatione, nos in cubiculum cum Sannuto ingressi sumus: illi ad cymbas suas descenderunt.

N. LEONICVS THOMÆVS
RENOLDO POLO S. D.

Quia in sermonibus nostris quos abhinc aliquot annos confecimus, & tibi denominauimus, dialogus est de animorū immortalitate, qui Bembo inscribitur, vbi omnis ferè ea de re Platonis explicatur ratio: idcirco superioribus diebus dum vacuus essem, mihi in mentem venit, non ab re esse, si aliquid etiam de illorum essentia pro virili mea disquirerem: quæ hæc illi affinis esse videbatur quæstio. Verum cum rem sanè arduam, & profundissimis abstrusam tenebris, aggredi me intelligerem: dum de illa cogito, viresq; insuper meas perpendo, rursus an eā omnino tentarem, aliquandiu animi dubius fui. succurrebat enim mihi non solum diuersa & varia hac de re ab antiquis rerum scriptoribus, sed contraria etiam & pugnancia memoriæ fuisse prodita: quæ neque diiudicare facultatis meæ, neq; approbare aut reprobare professionis & modestiæ esse ducebam. Et alioquin religioni nostræ piè semper addictus, quæ sola sapere, & recte sentire videtur, ea constanter vera esse existimo, quæ illa à sectatoribus suis indubitanter teneri obseruariq; præscripsit. Verum tamen cum nuper ab amico quodam meo, cui non obsequi nefas esse ducebam, vt id oneris subirem, ad quod (vt dixi) sponte etiam mea ferebar, impensius rogatus fuisset, vici omnem difficultatem, & quæ iam pridem de Bembo audiueram, & multiplici etiam variaq; lectione ipse collegeram, in vnū dialogi corpus coniecta, tibi, vt de alijs etiam feci, nunc Pole dedico. Cui enim potius hos serotinos fructus meos commendare debeo, quàm tibi, cum philosopho præstantissimo, tum patrono de me semper optime merito? Vale.